

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAVATSKY, HELENA PETROVNA

Doctrina secretă / Helena Petrovna Blavatsky. - București:

Editura Ganesha, 2017 -

6 vol.

ISBN 978-606-8742-30-4

Vol. 4. : Simbolismul Arhaic Al Religiilor Lumii. - 2020. -

ISBN 978-606-8742-34-2

524.8

Copyright © 2020

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

H.P. Blavatsky

DOCTRINA SECRETĂ

SINTEZĂ A ȘTIINȚEI, RELIGIEI ȘI FILOSOFIEI

— Volumul IV —

SIMBOLISMUL ARHAIC AL RELIGIILOR LUMII

- *Principii ezoterice coroborate în toate scripturile* •
- *Despre mitul „îngerilor căzuți” sub diversele lui aspecte* •
 - *Titanul Prometeu* •
- *Simbolismul numelor misterioase ale lui IAO și IEHOVA* •
 - *Upanișadele în literatura gnostică* •
 - *Crucea și decada pitagoreică* •
 - *Misterele numărului șapte* •
- *Relicvele fosile ale omului și ale maimuței antropoide* •
- *Durata erelor geologice, a ciclurilor raselor și vechimea omului* •
 - *Evoluție organică și centrul creatori* •
 - *Uriași, civilizații și continente scufundate* •
- *Dovezi științifice și geologice despre existența mai multor continente scufundate* •

„Relatările din Doctrină constituie mantia ei. Oamenii simpli se uită doar la haina exterioară – adică la relatările Doctrinei; ei nu știu mai mult. Dar cei instruiți văd nu doar mantia, dar și ceea ce acoperă ea.”

Zohar (III, 152; Franck, 119)

„Misterele Credinței nu trebuie divulgate tuturor... E necesar ca înțelepciunea exprimată să fie învăluită în mister.”

Stromata (Vol. I, Cartea I, Cap. 12, Clement al Alexandriei)

CUPRINS

SECȚIUNEA I

PRINCIPII EZOTERICE COROBORATE ÎN TOATE SCRIPTURILE 1

SECȚIUNEA a II-a

ADAM-ADAMI 7

SECȚIUNEA a III-a

„SFÂNTA SFINTELOR”. DEGRADAREA EI 19

SECȚIUNEA a IV-a

DESPRE MITUL „ÎNGERILOR CĂZUȚI” SUB DIVERSELE LUI ASPECTE . . . 43

SECȚIUNEA a V-a

ESTE OARE PLEROMA ASCUNZĂTOAREA SATANEI? 91

SECȚIUNEA a VI-a

TITANUL PROMETEU ORIGINEA LUI ÎN INDIA ANTICĂ. 111

SECȚIUNEA a VII-a

ENOIHION – HENOH 127

SECȚIUNEA a VIII-a

SIMBOLISMUL NUMELOR MISTERIOASE DE IAO ȘI IEHOVA,
ȘI LEGĂTURA LOR CU CRUCEA ȘI CERCUL 139

SECȚIUNEA a IX-a

UPANIȘADELE ÎN LITERATURA GNOSTICĂ 181

SECȚIUNEA a X-a

CRUCEA ȘI DECADA PITAGOREICĂ. 197

SECȚIUNEA a XI-a	
MISTERELE NUMĂRULUI ȘAPTE	223

ANEXĂ

ȘTIINȚA ȘI DOCTRINA SECRETĂ COMPARATE.	301
--	-----

SECȚIUNEA I

ANTROPOLOGIE ARHAICĂ SAU MODERNĂ?	305
---	-----

SECȚIUNEA a II-a

STRĂMOȘII PE CARE ȘTIINȚA ÎI OFERĂ OMULUI	323
---	-----

SECȚIUNEA a III-a

RELICVELE FOSILE ALE OMULUI ȘI ALE MAIMUȚEI ANTROPOIDE	353
--	-----

SECȚIUNEA a IV-a

DURATA ERELOR GEOLOGICE, A CICLURILOR RASELOR ȘI VECHIMEA EXTREM DE MARE A OMULUI	377
--	-----

SECȚIUNEA a V-a

EVOLUȚIE ORGANICĂ ȘI CENTRII CREATORI	437
---	-----

SECȚIUNEA a VI-a

URIAȘI, CIVILIZAȚII ȘI CONTINENTE SCUFUNDATE IDENTIFICATE ÎN ISTORIE	453
---	-----

SECȚIUNEA a VII-a

DOVEZI ȘTIINȚIFICE ȘI GEOLOGICE DESPRE EXISTENȚA MAI MULTOR CONTINENTE SCUFUNDATE	507
--	-----

Concluzie	531
----------------------------	-----

Note suplimentare	539
------------------------------------	-----

Bibliografie	540
-------------------------------	-----

Cărți suplimentare pentru a fi consultate	542
--	-----

SECȚIUNEA I

PRINCIPII EZOTERICE

COROBORATE ÎN TOATE SCRIPTURILE

Dat fiind caracterul neobișnuit al învățăturilor și al multor doctrine care trebuie să pară absurde din perspectiva științei moderne, sunt necesare unele explicații suplimentare. Teoriile cuprinse în STANȚELE din Volumul al treilea sunt și mai greu de asimilat decât cele din Volumul întâi, despre Cosmogonie. Prin urmare, Teologia trebuie dezbătută aici, în Partea a II-a, urmând ca Știința să fie dezbătută în Partea a III-a, căci dat fiind faptul că doctrinele lor diferă atât de mult de ideile actuale ale materialismului și teologiei, ocultistii trebuie să fie mereu pregătiți să combată atacurile uneia dintre ele sau amândurora.

Cititorului nu i s-ar putea aminti prea des faptul că învățăturile de față, după cum o dovedesc numeroasele citate din diverse Scripturi antice, sunt la fel de vechi ca lumea și că prezenta lucrare constituie doar o încercare de a reda, într-un limbaj modern și într-o frazeologie cu care cercetătorul științific erudit este familiarizat, geneza și istoria străveche, așa cum sunt ele predate în anumite centre asiatice de învățământ ezoteric. Ele trebuie acceptate sau respinse total ori parțial, potrivit meritelor lor, dar nu înainte de a fi fost comparate cu atenție cu dogmele teologice și cu teoriile și speculațiile științifice moderne care le corespund.

În ciuda perspicacității intelectuale ce caracterizează epoca noastră, există o îndoială serioasă că s-ar găsi în fiecare națiune occidentală chiar

și un singur savant sau filosof *neinițiat*, care să fie capabil să înțeleagă pe deplin spiritul filosofiei străvechi. Și nici nu ar fi de așteptat să facă cineva așa ceva, înainte de a fi înțeles pe deplin sensul real al lui *Alfa* și *Omega* din ezoterismul oriental, termenii *Sat* și *Asat*, atât de utilizați în *Rig Veda* și în alte părți. Fără această cheie a înțelepciunii ariene, cosmogonia Rishilor și a Arhaților riscă să rămână o carte moartă pentru orientalistul obișnuit. *Asat* nu este doar negația lui *Sat* și nici nu înseamnă „ceea ce nu există încă”, căci *Sat* nu este în sine nici „ceea ce există” și nici „ființarea”. SAT este Sursa eternă imuabilă, veșnic prezentă, din care și prin care ia naștere totul. Dar ea înseamnă mult mai mult decât forța potențială existentă în sămânță, ce propulsează procesul de dezvoltare sau ceea ce se numește acum evoluție. Ea este devenirea constantă, chiar dacă nu se manifestă niciodată.^[1] *Sat* ia naștere din *Asat* și ASAT ia ființă din *Sat*, fiind cu adevărat o perpetuă mișcare circulară; este totuși un cerc a cărui cuadratură poate fi realizată doar în momentul Inițierii supreme, în pragul Paranirvanei.

Barth a inițiat un comentariu pe tema *Rig Vedei*, menit a fi o critică severă, o opinie neobișnuită și, așa cum s-a crezut, originală despre acest text străvechi. Dar s-a petrecut că, prin atitudinea lui critică, acest savant a dezvăluit un adevăr de a cărui importanță nici el nu și-a dat seama. El a început prin a spune că „nici în limbajul și nici în gândirea din *Rig Veda* nu a putut să descopere acea calitate de *simplitate naturală primitivă* pe care foarte mulți sunt gata să o vadă în ea”. Când a scris asta, Barth se gândea la Max Müller, întrucât renumitul profesor de la Oxford a caracterizat întotdeauna imnurile din *Rig Veda* drept o expresie nesofisticată a sentimentelor religioase ale unui popor pastoral inocent. „În imnurile vedice ideile și miturile sunt expuse în forma lor cea mai simplă și vie”, consideră acest erudit în sanscrită. Barth este însă de altă părere.

[1] Doctrina lui Hegel, care identifică *Ființa Absolută* sau „Starea de a FI” cu „Ne-Ființa” și care înfățișează Universul ca pe o *devenire eternă*, este identică cu filosofia Vedanta.

Opiniile sanscriteștilor despre importanța și valoarea intrinsecă a *Rig Vedei* sunt atât de împărțite și de personale, încât devin cu totul pătinoare indiferent în care parte înclină. Bunăoară, profesorul Max Müller declară că:

„Nici când nu e resimțită mai clar distanța considerabilă ce desparte poemele străvechi ale Indiei de literatura cea mai antică a Greciei decât atunci când comparăm miturile în curs de dezvoltare din Veda cu miturile pe deplin dezvoltate și deja în declin, pe care se bazează poezia lui Homer. Veda constituie adevărata teogonie a *raselor ariene*, în timp ce Teogonia lui Hesiod este o caricatură deformată a imaginii originale.”

Iată o afirmație foarte categorică și poate oarecum nedreaptă în utilizarea ei generală, dar de ce să nu încercăm să o explicăm? Orientaliștii nu o pot face, deoarece ei nu acceptă cronologia DOCTRINEI SECRETE și cu greu ar putea admite faptul că între epoca imnurilor din *Rig Veda* și cea a Teogoniei lui Hesiod s-au scurs zeci de mii de ani. Ei nu reușesc, așadar, să remarce că miturile grecești nu mai reprezintă limbajul simbolic străvechi al Inițiaților, discipolilor, zeilor-hierofanți, „sacrificatorilor” antici divini și că, deformate de timpul scurs și împovărate de dezvoltarea exuberantă a imaginației umane *profane*, ele rămân acum ca niște imagini deformate ale stelelor pe valurile mișcătoare. Dar dacă cosmogonia și teogonia lui Hesiod ar trebui privite ca niște caricaturi ale imaginilor originale, acest lucru e și mai adevărat pentru miturile din *Facerea* ebraică, în ochii celor pentru care acestea nu sunt revelații mai divine decât este Teogonia lui Hesiod pentru dl Gladstone.

Așa cum spune Barth:

„Poezia pe care o conține [*Rig Veda*] mi se pare a avea, dimpotrivă, un caracter deosebit de rafinat și artificial elaborat, plin de aluzii și reticențe, de pretenții (?) de misticism și intuiție teozofică, iar forma ei de exprimare

este de natură să ne reamintească mai curând de frazeologia folosită în anumite grupuri mici de Inițiați, decât de limbajul poetic al unei comunități mari.”^[2]

Nu ne vom opri să îl întrebăm pe critic ce știe el despre frazeologia folosită în rândul „celor inițiați” sau dacă face parte chiar el dintr-un astfel de grup, căci în acest ultim caz nu ar fi folosit un astfel de limbaj. Citatul de mai sus indică însă dezacordul deosebit existent între savanți, chiar și cu privire la caracterul *exterior* al *Rig Vedei*. Ce ar putea deci să știe sanscristii moderni despre sensul ei *tainic* sau *ezoteric*, dincolo de concluzia corectă a lui Barth, potrivit căreia *această scriptură a fost compilată de INIȚIAȚI*?

Întreaga lucrare de față este o strădanie de a demonstra acest adevăr. Specialiștii din vechime au rezolvat marile probleme ale științei, oricât de refractar ar fi materialismul modern să admită acest fapt. Misterele Vieții și Morții *erau* înțelese de mințile geniale ale celor din Antichitate, iar ei le-au păstrat în taină și liniște, deoarece aceste chestiuni făceau parte din Misterele sacre, ce trebuie să fi rămas de neînțeles majorității oamenilor de la vremea respectivă, la fel cum se petrece și acum. Dacă astfel de învățături sunt încă considerate niște himere de către adversarii noștri din filosofie, pentru teozofi ar putea fi o consolare să afle că, pe baza unor dovezi sigure, speculațiile psihologilor moderni – fie că e vorba despre idealști serioși precum Herbert Spencer sau despre pseudo-idealști visători – sunt mult mai himerice. În loc să se bazeze pe fundația solidă a realităților din Natură, în realitate ele sunt fantasmele nesănătoase ale imaginației materialiste, din mințile care le-au dezvoltat, și nimic mai mult. În timp ce ei neagă, noi afirmăm, iar afirmația noastră e coroborată de aproape toți înțelepții din Antichitate. Având motive întemeiate pentru a crede în ocultism și în existența

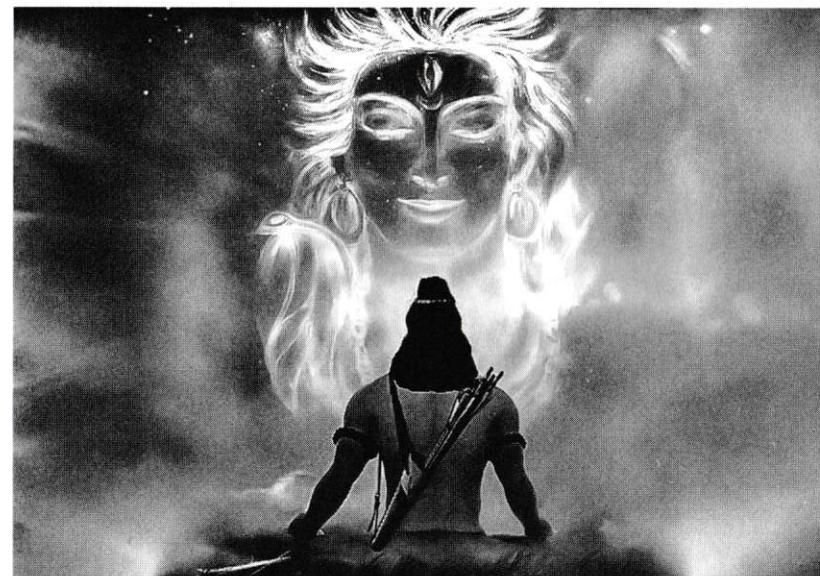
[2] *The Religions of India*, p. XIII.

multor puteri invizibile, noi spunem: *Certus sum, scio quod credidi* [„Sunt sigur, cunosc ceea ce cred”], la care criticii noștri replică: *Credat Judaeus Apella* [„Apella, evreul credul, ar crede-o”]. Niciuna dintre tabere nu e convertită de cealaltă, iar un astfel de rezultat nu ne afectează nici măcar mica planetă. *E pur se muove!* [„Și totuși se învâрте!”]

Și nici nu e necesar să se facă prozelitism. Așa cum a remarcat înțeleptul Cicero:

„Timpul distruge speculațiile omului, dar confirmă judecata Naturii.”

Să așteptăm să vină vremea noastră. Între timp, nu stă în firea omului să asiste în tăcere la distrugerea Dumnezeilor săi, fie că sunt adevărați sau falși. Și întrucât teologia și materialismul s-au aliat pentru a-i nimici pe vechii zei din Antichitate, căutând să denatureze toate concepțiile filosofice antice, este just ca iubitorii vechii înțelepciuni să-și apere poziția, dovedind că tot arsenalul celor doi adversari este format, în cel mai bun caz, din arme noi fabricate din materiale foarte vechi.

SECȚIUNEA a II-a

ADAM-ADAMI

Un nume precum Adam-Adami, folosit de dr. Chwolsohn în cartea sa *Nabathean Agriculture*, luată în derâdere de dl Renan, nu le dovedește mare lucru celor profani. Dar pentru ocultiști, odată ce termenul e întâlnit într-o lucrare atât de străveche precum cea citată mai sus, el dovedește multe lucruri. De pildă, demonstrează faptul că Adami a constituit un simbol multiplu ce a luat naștere la arieni, după cum o dovedește rădăcina cuvântului, și care a fost împrumutat de la ei de către semiți și turanieni, la fel ca multe alte lucruri.

„Adam-Adami” este un nume generic compus, la fel de vechi ca limbile vorbite. DOCTRINA SECRETĂ arată că *Ad-i* era numele dat de arieni primei rase umane din această Rundă, înzestrată cu *darul vorbirii*. De aici vin numele *Adonim* și *Adonai* (forma antică de plural a cuvântului *Adon*), pe care evreii le-au dat lui Iehova și îngerilor lor, care erau primii fii spirituali și eterici ai Pământului și ai zeului Adonis care, în numeroasele lui variații, însemna „Primul Domn”. Adam este cuvântul sanscrit *Ada-Nath*, care înseamnă tot Primul Domn, la fel ca *Ad-Ishvara* sau orice prefix *Ad* (primul) urmat de un adjectiv sau substantiv. Motivul acestui fapt este acela că astfel de adevăruri constituiau o moștenire comună. Era o revelație primită de *prima* omenire, înainte de epoca numită, în limbajul biblic, „perioada unei singure buze și a unui singur cuvânt” sau a unei limbi unice; cunoașterea s-a dezvoltat mai târziu prin intermediul intuiției proprii umane, deși ulterior a fost protejată de orice profanare sub un simbolism adecvat. Potrivit

scrierilor filosofice ale lui Ibn Gebirol, autorul cărții *Qabbalah* îi înfățișează pe israeliți folosind cuvântul *Ad-onai* (A Do Na Y), „Domn”, în locul cuvântului *Eh'yeh*, „Eu sunt”, și *YHVH*, adăugând că, deși *Adonai* se traduce prin „Domn”, în *Biblie*,

„[Pentru] Desemnarea celui mai de jos nivel – sau Divinitatea din Natură – termenul mai general de Elohim este tradus prin Dumnezeu”^[3].

În jurul anilor 1860 a fost tradusă o lucrare foarte ciudată de către orientalistul Chwolsohn, ce i-a fost prezentată Europei, mereu incredulă și frivolă, sub titlul inocent de *Nabathean Agriculture*. După părerea traducătorului, acea carte străveche ar constitui o „*inițiere totală* în misterele popoarelor preadamice, pe baza *unor documente incontestabil de autentice*”. Ea este „un compendiu inestimabil, chintesența doctrinelor, artelor și științelor nu doar ale caldeenilor, dar și ale asirienilor și cananeenilor din epocile preistorice”^[4]. Potrivit opiniei unor critici, acești „*nabateeni*” erau pur și simplu sabeenii sau adoratorii de stele caldeeni. Lucrarea este o traducere din arabă, limba în care a fost tradusă mai întâi din caldeeană.

Masoudi, istoricul arab, vorbește despre acești *nabateeni*, explicând astfel originea lor:

„După Potop [?], popoarele s-au stabilit în diverse zone. Printre ele se aflau nabateenii, care au fondat orașul Babilon, ei fiind urmașii lui Ham care s-au stabilit în aceeași provincie sub conducerea lui Nimrod, fiul lui Cuș, care era fiul lui Ham și strănepotul lui Noe... Aceasta s-a petrecut pe vremea când Nimrod a fost ales guvernatorul Babiloniei, în calitate de delegat al Zahakului numit Biurasp.”^[5]

[3] *Qabbalah*, de Meyer, p. 175.

[4] A se vedea *Des Esprits*, de Mirville, vol. III, p. 218 și următoarele.

[5] *Op. cit.*, *ibid.*

Chwolsohn, traducătorul, consideră că afirmațiile acestui istoric sunt în deplin acord cu cele făcute de Moise în *Facerea*, în timp ce critici mai ireverențioși ar putea opina că tocmai de aceea ar trebui suspectată veridicitatea lor. Este totuși inutil de argumentat această idee lipsită de importanță pentru chestiunea de care ne ocupăm. Această problemă antică, demult îngropată, și dificultatea de a explica într-o manieră logică originea fenomenală a milioane de oameni de diverse rase, din numeroase popoare și triburi civilizate, rezultate din *trei* cupluri – fiii lui Noe și ai soțiilor lor – în 346 de ani^[6] de la Potop, pot fi lăsate în seama karmei autorului *Facerii*, indiferent că el se numește Moise sau Ezra. Ceea ce este interesant în lucrarea despre care vorbim este conținutul ei, doctrinele enunțate în ea, care sunt aproape toate, într-o interpretare ezoterică, identice cu învățăturile secrete.

Quatremère a sugerat că această carte ar putea fi pur și simplu o copie făcută sub domnia lui Nabucodonosor al II-lea dintr-un tratat hamitic, „mult mai străvechi”, în timp ce autorul susține, pe baza „unor dovezi interne și externe”, că originalul ei caldeean a fost scris după discursurile și învățăturile unui bogat latifundiar babilonian, numit Qu-tamy, care folosisese pentru acele prelegeri materiale și mai străvechi. Chwolsohn afirmă că prima traducere în arabă datează din secolul al XIII-lea î.C. Pe prima pagină a acestei „revelații”, autorul sau *copistul*, Qu-tamy, declară că „doctrinile expuse în ea i-au fost date inițial de *Saturn... Lunii, care le-a transmis idolului ei și că idolul le-a dezvoltat adeptului ei, autorul*” – scribul-adept al acestei lucrări, Qu-tamy.

Detaliile date de către Zeu spre binele și instruirea muritorilor indică perioade de o lungime incalculabilă și o serie de nenumărate regate și *dinastii* ce au precedat apariția pe pământ a lui *Adami* („solurilor

[6] A se vedea *Facerea* și cronologia oficială. În capitolul VIII, „Noe părăsește arca” în anul 2348 î.C. În capitolul X, „Nimrod, primul monarh”, domnește în anul 1998 î.C.